

RISCU DE-A FI MARTOR

Motto: „Ce mă doare? Mă doare faptul că toți proștii cred că pot scrie o carte (!!?)”

Luni, 30 iunie 2008. La TV, coșmarul nostru meritat: d-nii Mihai Gâdea, Valentin Stan și Ion Cristoiu, aceleași apariții jalnice, pedeapsă pentru păcatele trecute și viitoare. Alte comentarii ar fi inutile...

* * *

Tudorel Urian: «Este greu de spus dacă versurile lui Emil Brumaru din volumul **Povestea boiernașului de țară și a fecioarei...** sunt pornografie sau o experiență poetică împinsă până foarte departe... O carte ca aceasta poate să placă sau nu. A o recomanda este riscant, a o respinge este la fel de riscant. Cititorul este singurul în măsură să stabilească dacă această carte poate sta în bibliotecă sau trebuie aruncată la coșul de gunoi». Nu înțeleg de ce atâtea ezitări și răsuciri. Cartea ține de zona pornografiei, indubitabil. Așadar, am ales coșul de gunoi. Pe Emil Brumaru îl citesc cu mare plăcere atunci când este serios, autentic și profund. Rafinamentul în exces pe un subiect deșănțat nu salvează mare lucru! Cât talent risipit...

* * *

Într-o revistă de provincie, domnul A. N., modest prozator și samsar literar, se apucă – în lipsă de altceva mai bun – să comenteze cărți și autori. Astfel, Domnia Sa scrie despre... Panait Istrate, Petre Popescu, Magda Ursachi etc. Numai că pe respectivii îi cheamă Panait Istrati, Petru Popescu, Magda Ursache... De, incultura are multe fețe...

* * *

Scrie domnul Sorin Adam Matei undeva: «Cartea nu e un obiect, e un gen literar. Unul ancorat în narațiune și argument...» Sună greoi și neconvincător; cartea este un obiect artistic, un obiect viu – e adevărat -, singurul obiect care își păstrează elocvența într-o elegantă tăcere. Cartea este suportul (și resortul) culturii...

* * *

Într-o dimineață mă trezesc cu ferestrele bubuind de o melodie venită de la blocul de vizavi. Muzică dată la maximum, veselie mare și, mai ales, un text mobilizator: «Căci cârciumarul este om și are și el o boală / îi place coferul mereu plin și femeia cât mai goală...» Să recunoaștem, cârciumarul acesta n-avea gusturi rele și nici un apetit de lepădat. Dintr-o dată, mi-a trecut durerea de cap și m-am simțit reconfortat.

* * *

O mostră din gândirea elevată a domnului profesor doctor Adrian Botez din Adjud: «A apărut în peisajul culturii contemporane **o carte – eveniment, o carte – monu-**

ment: cartea postumă „Generație și creație” de Valeriu Bârgău. Are 456 de pagini... la care se adaugă o cu totul specială „Postfață” a Marianeî Pândaru – Bârgău, cea datorită căreia avem în față acest voluminos, unic și esențial **document de epocă**. Căci înainte de toate, cartea aceasta este **un monument de fidelitate spiritual – conjugală, un monument – omagiu pios adus de soție memoriei soțului ei, în postumitatea existenței spirituale a acestuia...**» („Citadela”, nr. 2-3/2008) Un asemenea vertij de cuvinte umflate mai peste marginile iertate, cu pierderea simțului elementar al proporțiilor, o bolboroseală megalomană cu o motivație mult mai modestă decât pretinde retorul improvizat, e greu de întâlnit în presa noastră (mai mult sau mai puțin) culturală, încercată și maculată de toate soiurile de (in)competenți. Lipsa discernământului, absența unei logici elementare, dinamizarea bunului simț duc la asemenea discursuri narcotizate. Regretabil!

* * *

Multă lume mă întreabă „ce (tot) am” cu domnii Mihai Gâdea, Valentin Stan și Ion Cristoiu (mai degrabă ei au ceva cu noi!), căci – spun aceștia – „nu sunt oameni proști!”. N-am spus niciodată așa ceva. Am spus doar – în repetate rânduri – că „nu sunt obiectivi și profesioniști”. Dau impresia unor oameni care au fost remunerați pentru a executa un ordin sau altul (denigrarea unei persoane, de exemplu). Și ei execută tot. Militărește. Sub înțeleapta comandă a lui Felix Motanul...

* * *

Marti, 8 iulie 2008 Un prieten îmi face cadou un exemplar din publicația „Stefan cel Mare”. Cu toate că este o «o publicație națională, politică și independentă care militează pentru independența, suveranitatea, integritatea și reîntregirea României», ajunsă la nr. 358, nu am auzit de ea până acum. Ziarul este scris în totalitate de domnul Mihai Florin Nahorniac (performanță pentru care merită elogii), General de divizie (în rezervă) și doctor în economie. Numai că limbajul folosit este același cu al lui Vadim Tudor în „România Mare”. Iată dovada: «în general, preoții de mir sunt niște curvari și bețivi de mânăntâi. Un astfel de popă este și starețul Mănăstirii Putna. Un nemernic fără pereche, un om care iubește nedreptatea și necinstea, care a avut tupeul să-mi reproșeze că l-aș fi făcut pe marele nostru Domnitor al Moldovei curvar și câte și mai câte! Cum acesta (starețul, n. n.) este un derbedeu fără pereche, a pus într-o zi pe haidamacii săi (călugări, n. n.) să mă bată și să-mi rupă ziarele ce le aveam la mine...» Dacă ar fi după mine, să iei bătaie de la un preot nu este chiar așa de grav – chit că tu ești stră- stră- stră- strănepotul lui Ștefan cel Mare, așa cum

se consideră domnul Nahorniac! Deprimant este că vorbește serios!

* * *

Miercuri, 9 iulie 2008

Pe un post de televiziune local, atât de modestul actor Dan Puric bate câmpii în stilul lui Corneliu Vadim Tudor, deși în cu totul altă direcție. Făcând-o pe misionarul cosmic, acesta vorbește / plictisește despre religie, eternitate, artă, morală, istorie, filozofie etc., totul într-un limbaj înțepenit, ce denotă un ultranaționalism bolnav și vetust dar, totuși, periculos... Nu mai vorbesc de faptul că d-l Dan Puric se află, uneori, paralel cu temele abordate.

* * *

«Omul este o frânghie care leagă bestia de supraom – o frânghie peste abis» (Nietzsche) O frânghie pe care, e adevărat, își usucă rufele Moartea...

* * *

Vă rog să citiți cu atenție (eu am făcut-o de mai multe ori) următorul text: «Constantin Stancu, Omul / orbul profetic din vârful Muntelui inițiativ VEDE FULGERUL ZĂPEZII – știe deplin, că fața iernii / ZĂPEZILE LUMINII – ILUMINĂRII, adică a concentrării întru Sinele Pornit spre Respirația lui Dumnezeu (precum Tezeu, pe firul Ariadnei!), a represiunii parazitilor divagației moleșitoare, de la metafora sublimă a Muntelui – este singura forță real – soteriologică...» Să recapitulăm: respirația lui Dumnezeu, orbul profetic din vârful Muntelui, Tezeu pe firul Ariadnei, parazitii divagației moleșitoare, fulgerul zăpezii, apoi fața zăpezii – luminii – iluminării și Sinele primit nu se știe de unde... într-un GALIMATIAS (marca Adrian Botez) mai mult decât spectaculos! Cine știe, poate reușește careva să înțeleagă ceva!... Greu de crezut!...

* * *

Cred că oamenii „descurcăreți”,ăștia unși cu toate alifiile, au principii speciale după care se conduc, de fapt – calupuri de principii (să le spunem așa) adecvate celor din jur, fără scrupule, fără menajamente!... O fi ceva genetic, mai știi?!

* * *

Blaise Pascal «În credință este suficientă lumină pentru cei care doresc să creadă și suficiente umbre pentru a-i orbi pe cei care nu cred» De ce n-ar avea dreptate?!

* * *

«Accept să fiu ultimul om, dacă a fi om înseamnă să semeni cu ceilalți» (Emil Cioran). Eu n-aș accepta nicicând să fiu ultimul om, ci penultimul. Ultimul om este... omul de zăpadă!

* * *

Vineri, 11 iulie 2008. Din întâmplare, pe un post TV (oare care o fi?) dau peste figura (mult) gonflată a lui Dan Voiculescu, om de afaceri (necurate), politician de doi bani jumătate, Felix Motanul – pre numele lui de „turnător” la Securitate, remarcabil monument de prostie, incultură, proastă creștere și abjecție!...

* * *

Mai scrie Adrian Botez din Adjud: «Iar ceea ce uimește

la acest poet (Constantin Stancu, V. P.) este capacitatea de a se situa permanent și stabil, de a-și trăi viața ca experiență mistică, mereu uimitoare (dar extaza rămânând doar zâmbetul fascina(n)t!) la hotarul dintre lumi, la răscrucea revelațiilor, la întâlnirea cu Lumina Luminii – Hristos: dintre vizibil și invizibil, palpabil și imaterial, născut și nenăscut...» Este de-a dreptul stupefiant să constăți că un poet de raftul al patrulea (C. Stancu) poate provoca un asemenea delir verbal!

* * *

Citesc din presa literară că o poetă, Svetlana Cârstean, a tipărit o carte care se numește (nici mai mult, nici mai puțin) - «Floarea de menghină» Mărturisesc – un așa titlu de carte neinspirat (și absurd) n-am mai întâlnit de la un volum al Doinei Uricariu - «Jugastru sfiala» De ce „floare de menghină” și nu de... strung sau de freză, Dumnezeu știe! Va fi știind autoarea?!

* * *

«Lucrând în comerț exterior, eram obligat să-mi câștig și eu o pâine, când mă întrebau de un cetățean străin, ce e cu el, să spun ce știu despre el» Asta a declarat Dan Voiculescu – Felix, în fața membrilor CNSAS. Dar cel mai bine l-au portretizat tot colegii de turnătorie: «Felix era șmecher și prudent; peltic, atât fizic cât și psihic...» Da, acesta a fost (și este) Dan Voiculescu – pre numele de cod Felix.

* * *

Sâmbătă, 26 iulie 2008

Știri tâmpite la TV, în ziare, peste tot:

1. «Cătălin Măruță face sex în timp ce se uită la desene animate!» („Curentul”) Ei și?! Dar cine o fi acest Măruță?!

2. «Premierul (Călin Popescu Tăriceanu) și-a sărutat soția în public» („Cancan”) Așa-i trebuie, dacă și-a luat nevastă (mult mai) tânără!

* * *

Mă bucur că acum, după Andrei Pleșu, iată-l pe Horia Roman Patapievici luând atitudine în presă împotriva prestației mai mult decât discutabile a lui Valentin Stan și Mircea Badea – cele două vedete de la televiziunile Motanului Felix. Cei doi sunt veritabile pericole naționale, - în privința prostului gust, se înțelege. În ceea ce mă privește, voi milita în continuare pentru scoaterea din viața publică a celor doi papagali sovietici...

* * *

Luni, 28 iulie 2008

Incredibil, dar adevărat, pe unul din posturile TV din nou Mihai Gâdea, Valentin Stan și Ion Cristoiu discutând – culmea neobrăzării – despre „Topul slugilor deontologice”! Din sondajul meu personal, acesta ar arăta cam așa: 1. Ion Cristoiu; 2. Valentin Stan; 3. Mihai Gâdea; 4. Mircea Badea; 5. Radu Tudor; 6. Mugur Ciuvică. Ave!

* * *

O apreciere corectă asupra personalității lui Constantin Noica face Sorin Lavric în volumul «Noica și mișcarea legionară» Iată caracterizarea acestuia: «faptul că Noica a fost un învins politic care și-a convertit înfrângerea într-o victorie culturală nu-i micșorează deloc drama»